

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 190/05-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu vo veci sťažnosti Ing. M. M., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 27/2004 (predtým pod sp. zn. 11 C 13/98 v časti týkajúcej sa náhrady mzdy v období od 2. decembra 2002) na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 27/2004 (predtým pod sp. zn. 11 C 13/98 v časti týkajúcej sa náhrady mzdy v období od 2. decembra 2002) p o r u š i l základné právo Ing. M. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 27/2004 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov

3. Ing. M. M. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Ing. M. M. vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisíctristodva slovenských korún) na adresu jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. S., K., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti Ing. Michala Maguru vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 190/05-20 z 29. júna 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. M. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“) z 26. apríla 2005 doplnenú na základe výzvy ústavného súdu prostredníctvom jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. S., K., podaním doručeným ústavnému súdu 30. mája 2005. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 27/2004 (predtým pod sp. zn. 11 C 13/98 v časti týkajúcej sa náhrady mzdy v období od 2. decembra 2002).

Sťažovateľ uviedol, že v konaní vedenom na okresnom súde pôvodne pod sp. zn. 11 C 13/98 sa žalobou proti svojmu bývalému zamestnávateľovi – S., K., domáhal určenia neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru okamžitým zrušením listom z 22. októbra 1997. Podaním doručeným okresnému súde 2. decembra 2002 rozšíril žalobu uplatniac nárok na náhradu mzdy s príslušným úrokom z omeškania.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 13/98-106 zo 6. marca 2003 rozhodol, že okamžité zrušenie pracovného pomeru vykonané listom žalovanej z 22. októbra 1997 je neplatné. Sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Uvedený výrok o vylúčení uplatneného nároku na samostatné konanie nadobudol podľa sťažovateľa právoplatnosť 12. mája 2003. Výrok rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru nadobudol právoplatnosť 18. decembra 2003 po jeho potvrdení rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 148/03-127 z 22. októbra 2003 v odvolacom konaní (na základe odvolania podaného žalovanou 12. mája 2003).

Sťažovateľ namieta, že okresný súd nepokračoval v konaní „(...) *hneď po právoplatnosti rozsudku, ani po doručení rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15 Co 148/03-127 z 22. 10. 2003 (...)*“ a až listom z 13. marca 2005 (správne malo byť zo 17. marca 2005) sťažovateľovi oznámil, že termín pojednávania v jeho veci sa predpokladá v prvej štvrtine roka 2006. Sťažovateľ reagoval sťažnosťou na prieťahy v konaní (podaním z 24. marca 2005) doručenou predsedovi okresného súdu 30. marca 2005, ktorý sťažnosť označil za „*nedôvodnú*“ s tým, že v danej veci bol určený termín pojednávania na 2. jún 2005.

Sťažovateľ namieta, že tak „*v základnom konaní*“ o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (ako o tom svedčí aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 30/02-31 z 15. októbra 2002), ako aj v konaní „*o náhradu mzdy*“ boli porušené jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „*Okresný súd Košice II porušil základné právo sťažovateľa Ing. M. M. v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 a 12 C 27/94 o náhradu mzdy s prísl. aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené mu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aby sa jeho vec prejedнала v primeranej lehote, zaručené mu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Okresnému súdu Košice II sa prikazuje konať v konaní 12 C 27/2004 bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi Ing. M. M. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50.000.- Sk (...), ktoré je Okresný súd Košice II povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd Košice II je povinný vyplatiť Ing. M. M. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302.- Sk, na účet jeho právnej zástupkyne (...).“

Listami z 20. mája 2005 vyzval ústavný súd právnu zástupkyňu sťažovateľa na preukázanie, aké prostriedky nápravy (okrem sťažnosti z 24. marca 2005) na ochranu svojich práv sťažovateľ vyčerpal pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a predsedu okresného súdu na písomné vyjadrenie k sťažnosti.

Predseda okresného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním sp. zn. Spr. 550/05 z 26. mája 2005, v ktorom uviedol: „*Konanie bolo pôvodne vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 11 C 13/98 a týkalo sa neplatného rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením. V tejto časti konania bolo právoplatne rozhodnuté v decembri 2003 a až po tomto termíne mohlo byť konané o vylúčenej časti nároku, týkajúcej sa náhrady mzdy.*

Podaním zo dňa 17. 3. 2005 bol účastníkom konania v zmysle § 372k ods. 1 O. s. p. oznámený predpokladaný termín pojednávania – 1. kvartál 2006.

Po doručení tohto oznámenia – dňa 30. 3. 2005, doručil sťažovateľ súdu sťažnosť, v ktorej reagoval výlučne na oznámený termín predpokladaného pojednávania, s takýmto termínom vyslovil nesúhlas a žiadal nápravu a zmenu na 2. kvartál 2005.

S predmetnou sťažnosťou bola oboznámená konajúca sudkyňa, ktorá, reagujúc na túto sťažnosť, dňa 6. 4. 2005 určila termín pojednávania na deň 2. 6. 2005, teda dátum, aký požadoval vo svojej sťažnosti sám sťažovateľ.

Túto skutočnosť som sťažovateľovi oznámil listom pod sp. zn. Spr. 2349/05 zo dňa 11. 4. 2005, v ktorom som mu oznámil termín vytýčeného pojednávania na 2. 6. 2005. Keďže obsahom jeho sťažnosti bol len nesúhlas s predpokladaným termínom pojednávania, k iným skutočnostiam som vo svojom liste stanovisko nezaujal. Moju odpoveď prevzal sťažovateľ dňa 21. 4. 2005.

Je preto zarádzajúce, že dňa 28. 4. 2005 podal sťažnosť Ústavnému súdu SR, v ktorej konštatuje, že vyššie uvedenou odpoveďou sa cíti urazený a toto je dôvodom podania predmetnej ústavnej sťažnosti.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyslovil len nesúhlas s predpokladaným termínom pojednávania, ktorý bol stanovený na 1. kvartál 2006 a žiadal o jeho zmenu na 2. kvartál 2005. Bezprostredne po doručení jeho sťažnosti mu bolo vyhovené, keď bol termín pojednávania určený na deň 2. 6. 2005. Uvedenú skutočnosť som mu oznámil listom, ktorý mal uňho vyvolať potrebu podania ústavnej sťažnosti. Takéto správanie sťažovateľa sa javí ako nelogické a zarádzajúce, keďže jeho žiadosti bolo v celom rozsahu vyhovené a nápravu teda dosiahol už podaním sťažnosti tunajšiemu súdu.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa reagovala na výzvu ústavného súdu podaním doručeným 30. mája 2005, v prílohe ktorého predložila ústavnému súdu kópie sťažností z 15. decembra 2002 a z 20. decembra 2002 adresovaných predsedovi okresného súdu, v ktorých sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 30/02-31 z 15. októbra 2002 namieta „*neprimerané časové obdobia medzi jednotlivými pojednávaniami*“ v konaní (v tom čase vedenom ešte pod sp. zn. 11 C 13/98). Ústavnému súdu predložila právna zástupkyňa sťažovateľa aj odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 2459/02 z 31. decembra 2002, v ktorej kvalifikoval sťažnosť sťažovateľa z 20. decembra 2002 (doručenú 30. decembra 2002) ako nedôvodnú.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr. 550/05 zo 6. júla 2005 ústavnému súdu oznámil, že vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 27/2004 bolo 27. júna 2005 rozhodnuté tak, že návrh

sťažovateľa bol zamietnutý. Podaním z 8. augusta 2005 (doručeným 11. augusta 2005) okresný súd ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od konania verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci v období od 2. decembra 2002.

Sťažovateľ 2. decembra 2002 doručil okresnému súdu svoj návrh na rozšírenie žaloby o jeho nárok na náhradu mzdy za čas od 13. novembra 1998 do 30. januára 2003.

M. (ďalej len „M.“) odpovedalo na výzvu okresného súdu podaním z 12. decembra 2002 (doručeným 17. decembra 2002), v ktorom mu odporučilo obrátiť sa s jeho žiadosťou priamo na odštepny závod. Na telefonický dopyt vo veci konajúcej sudkyne reagovalo M. podaním doručeným 20. decembra 2002. S. reagovala na výzvu okresného súdu podaním zo 14. januára 2003 (doručeným 15. januára 2003).

Pojednávanie konané 30. januára 2003 v predmetnej veci bolo po vypočutí svedka a sťažovateľa uznesením okresného súdu odročené na 6. marec 2003 za účelom opätovného vypočutia svedka Š. O.

Pokynom z 12. februára 2003 vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie na 13. február 2003 a nechal naň predvolať dvoch svedkov (Š. O. a S. K.).

Okresný súd na pojednávaní 6. marca 2003 po vypočutí svedkyne (S. K.), svedka (Š. O.), zástupcu žalovanej a sťažovateľa vyhlásil rozsudok č. k. 11 C 13/98-106, ktorým určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru vykonané listom žalovanej z 22. októbra 1997 je neplatné, a nárok sťažovateľa na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté o trovách uvedeného konania.

Podaním zo 17. apríla 2003 (doručeným 30. apríla 2003) sťažovateľ svoj žalobný návrh uvedený v podaní z 2. decembra 2002 upresnil.

Žalovaná doručila 12. mája 2003 okresnému súdu odvolanie proti rozsudku č. k. 11 C 13/98-106 zo 6. marca 2003. Zákonný sudca pokynom z 27. mája 2003 nechal vyzvať žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a súčasne zaslať podané odvolanie sťažovateľovi spolu s výzvou, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadril. Sťažovateľ sa k podanému odvolaniu vyjadril listom zo 16. júna 2003 (doručeným v ten istý deň) a žalovaná súdny poplatok zaplatila 30. júna 2003 v kolkoch na zaslanej výzve okresného súdu.

Pokynom z 24. júla 2003 nechal zákonný sudca vyhotoviť predkladáciu správu pre krajský súd a následne mu spis predložiť na rozhodnutie o podanom odvolaní. Krajskému súdu bol spisový materiál v predmetnej veci doručený 1. augusta 2003.

Vo veci konajúci sudca krajského súdu nariadil pojednávanie na 22. október 2003 a nechal naň predvolať účastníkov konania. Krajský súd na tomto pojednávaní vypočul účastníkov konania a následne rozsudkom č. k. 15 Co 148/03-127 potvrdil rozsudok č. k. 11 C 13/98-106 zo 6. marca 2003 okrem výroku o vylúčení nároku na náhradu mzdy na samostatné konanie. Okresnému súdu bol tento rozsudok doručený spolu so spisovým materiálom 25. novembra 2003 a vo veci konajúci sudca ho nechal pokynom z 26. novembra 2003 doručiť účastníkom konania.

Listom zo 17. marca 2005 vo veci konajúci sudca účastníkom konania oznámil, že predpokladaný termín pojednávania v predmetnej veci je 1. kvartál 2006.

V spisovom materiáli bola ďalej pripojená sťažovateľova sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 27/2004 z 24. marca 2005 (doručená 30. marca 2005).

Dňa 3. mája 2005 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovanej z 2. mája 2005 k podanému návrhu, v ktorom mu oznámila, že uspokojila nároky sťažovateľa

z neplatného rozviazania pracovného pomeru dobrovoľne, a zároveň okresný súd požiadala, aby po vykonaní potrebného dokazovania sťažovateľovi náhradu mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov vôbec nepriznal a žalobu zamietol.

Podaním z 25. apríla 2005 (doručeným 27. apríla 2005) sa k predmetnej veci vyjadril sťažovateľ.

Žalovaná v prílohe svojho listu z 27. apríla 2005 (doručeného 3. mája 2005) okresnému súdu doručila kópiu mzdového listu sťažovateľa.

Okresný súd pojednávanie konané 2. júna 2005 po vypočutí sťažovateľa, ako aj zástupcu žalovanej uznesením odročil na 27. jún 2005, pričom účastníkov konania zaviazal predložiť súdu do spisu viaceré listinné dôkazy.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá

zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý bol v priebehu konania rozšírený o návrh na náhradu mzdy. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci. Po skutkovej stránke možno konštatovať, že zmena návrhu počas konania, resp. podanie návrhu na rozšírenie predmetu konania môže spôsobiť predĺženie konania najmä v prípade, ak si uplatnenie uvedeného procesného práva vyžiada vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania. Spomínaná skutková zložitost' veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o podanom návrhu sťažovateľa.

B) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania v posudzovanom konaní v období od 2. decembra 2002 ústavný súd hodnotí ako súčinnosť. Sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu, zúčastňoval sa jednotlivých pojednávaní a za účelom ochrany svojich práv v predmetnom konaní využil opravné prostriedky. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil, že okresný súd v období od 2. decembra 2002 postupoval v predmetnej veci plynule pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu v merite veci až do 24. júla 2003. V tomto období rozsudkom č. k. 11 C 13/98-106 zo 6. marca 2003 určil, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru so sťažovateľom je neplatné, a súčasne druhým výrokom tohto rozsudku návrh na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Dňa 24. júla 2003 bol spisový materiál v predmetnej veci v dôsledku

odvolania podaného žalovanou proti rozsudku zo 6. marca 2003 odstúpený krajskému súdu. Okresnému súdu bol spis v uvedenej veci doručený späť až 25. novembra 2003 spolu s rozhodnutím krajského súdu z 22. októbra 2003.

V období po 25. novembri 2003 však ústavný súd v predmetnom konaní zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe okresného súdu trvajúce viac ako šesťnásť mesiacov, t. j. až do 6. apríla 2005, keď vo veci konajúci sudca nariadil termín pojednávania v predmetnej veci. Uvedené obdobie malo výrazný vplyv na dĺžku konania v predmetnej veci, a preto nečinnosť okresného súdu vo vyššie označenom období bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia v období od 2. decembra 2002, trvalo viac ako dva roky a šesť mesiacov. Z uvedenej doby takmer šesťnásť mesiacov (t. j. jeden rok a štyri mesiace) tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde v období od 2. decembra 2002 považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva s'ťažovateľa boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Okresný súd v podaní zo 6. júla 2005 ústavnému súdu oznámil, že vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 27/2004 bolo 27. júna 2005 rozhodnuté tak, že návrh s'ťažovateľa bol okresným súdom zamietnutý. Podľa zistenia ústavného súdu s'ťažovateľ proti rozhodnutiu

z 27. júna 2005 podal odvolanie a spisový materiál v uvedenej veci bol okresným súdom 19. septembra 2005 odstúpený krajskému súdu.

Ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a pretože predmetná vec dosiaľ nebola právoplatne skončená, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci (predovšetkým pri vykonávaní ďalších úkonov, ktoré preň z ďalšieho postupu vo veci vyplynú).

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk, pričom uviedol, že dôvodom jeho uplatnenia je *„charakter jednoduchého konania o náhradu mzdy, a teda jeho povaha a najmä dlhodobý, viac ako jeden rok trvajúci a naďalej pretrvávajúci pocit právnej neistoty sťažovateľa v skoré ukončenie jeho veci konečným rozhodnutím súdu, ktorého základná časť konania začala ešte v r. 1998 a ktoré predmetné konanie je efektom základného konania, oddialeného základným konaním na viac ako 7 rokov od jeho začatia, v dôsledku nečinnosti súdu od začatia konania o náhradu mzdy s prísl.“*

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie označených práv sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarájúci toto

porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 20 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietáhov v tomto konaní v období po 2. decembri 2002 (šestnásť mesiacov) a s tým spojenú ujmu sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že v predmetnom konaní už ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 30/02 z 15. októbra 2002 vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa, avšak k náprave postupu okresného súdu v uvedenom konaní nedošlo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 5 302 Sk, ktorú bližšie nešpecifikoval.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z § 1, § 11 ods. 2, § 14, § 15 a § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je ocenený peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania sťažovateľa vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, písomné podanie súdu) vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,501 \text{ Sk} + 2 \times 150 = 5\,302 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje 5 302 Sk.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 5 302 Sk neodporuje platným právnym predpisom, a preto priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej výške uplatnenej právnou zástupkyňou sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005